

SKUČENÍ VĚTRU A PŘETRŽENÝ SEN

Borek se s trhnutím probral a zíral do tmy. Postel se s ním houpala, jako by byla zavěšená mezi rákosovými stvoly. Jenže on si večer neustlal u vody, ale v dutině statného dubu. Proč se vlastně rozhodl zůstat? Vždyť ho kamarádi lákali k potoku. Nebo se mu to jen zdálo? Nemohl si vzpomenout.

Doléhalo k němu ohlušující praskání větví, bubnování deště a syčení větru, který se nedočkavě cpal do každé volné skuliny. Rozložitý strom mu stál v cestě a vichr se vztekal a prskal, že ho dub brzdí a bere mu sílu.

„Serveme z tebe listy. Ani jediný ti na větvích nezůstane,“ syčely větrné jazyky.

„Stojím tu už po staletí, mé kořeny jsou silné a ani listů se snadno nevzdám. Nejsem osika, ale dub. Můj kmen už přestál mnoho vichřic,“ odpověděl dunivý hlas a dubánek si nebyl jistý, odkud ho slyší. Zněl mu v hlavě, ale Borkova slova to nebyla.

„Jenže jsi sám. A sám zůstaneš,“ rozchechtal se škodolibě vítr.

Najednou všechno utichlo. Les strnul a znehybněl.

Popletený dubánek opět usnul.

Podruhé Borka vzbudily paprsky slunce, které ho lechtaly na bradě. Vyhlédl z dutiny ven a hned podle pokřikování poznal, že ostatní dubánci jsou dávno na nohou. Odklízeli popadané listy a klacíky, opravovali pobořené přístřešky, sušili zmáčené zásoby.

„Kde jsi, Borku?“ volal na něj kamarád Koula, táhnoucí jakýsi vozíček. „My jsme se od rozbřesku nezastavili, a ty vyspáváš do oběda. To snad i ta žlabatka je pro dub užitečnější než ty.“

Takže už je poledne, pomyslel si ospalec.

Koula se na chvíli zastavil, aby si otřel pot z čela a protáhl záda.

Borek z výšky zaostřil na podivný náklad, se kterým se kamarád dřel, a zeptal se nechápavě: „Co to vezeš?“

„Přece hříbky.“

„Vždyť ty houby jsou na cimprcampr!“

„To mi nemusíš říkat. To samozřejmě vím,“ následovala odměřená odpověď. „Ještě včera jsem je zaléval a klobouky měly široké a sametové. Každého nenechavého slimáka jsem od nich bez slitování odháněl. Jenže v noci na ně spadla těžká větev.“

Takže se mu to nezdálo. V noci se opravdu lesem prohnal prudký víchř a zanechal po sobě polámané stromy a některé možná úplně vyvrátil. Jejich dub však větrné běsnění ustál. Borek se konečně vzpamatoval.

„Koulo!“ zakřičel za kamarádem, který už byl znovu v pohybu. „Jsou všichni v pořádku? A co táborníci u potoka?“

„Netuším. Budeš to muset zjistit sám,“ houkl přes rameno Koula. „Jestli ty houby rychle nenakrájím a nedám sušit, přijdou nazmar.“

HOUBY VYŽADUJÍ
PÉČI.

NA HOUBY
MUSÍŠ
MLUVIT.

POTŘEBUJÍ
STÍN A VLÁHU.

